

лѣжа подѣ особенъ знакъ [—], кой-то ся нарича *тишла*; ето знакове-ты на числа-та:

А показва 1;	І показва 10;	Р показва 100.
В „ 2;	К „ 20;	С „ 200.
Г „ 3;	Л „ 30;	Т „ 300.
Д „ 4;	М „ 40;	У „ 400.
Е „ 5;	Н „ 50;	Ф „ 500.
З „ 6;	Х „ 60;	Х „ 600.
З „ 7;	О „ 70;	Ц „ 700.
И „ 8;	П „ 80;	Ѡ „ 800.
Д „ 9;	Ч „ 90;	Ц „ 900.

Числа, по-малки отъ хылядо, нѣ кои-то състоятъ отъ единицы на нѣколко рядове, изображавать ся пакъ съ тѣя буквы, поставены отлѣво на дѣсно въ тоя порядкъ, въ какъвъ-то си ся произносятъ. Така 11 пише ся [—]л[—]і, 12 — [—]л[—]і; 21 пише ся [—]ка, 48 — [—]л[—]и; 165 пише ся [—]рѣ.

За изображеніе числа, кои-то състоятъ отъ нѣколко хыляды, служатъ пакъ тѣя сѣщи буквы съ притураніе прѣдѣ тѣхъ знакъ [—]. Така 1000 ся пише [—]а; 30,000 — [—]л; число 25,278 пише ся така: [—]кесон.

Отъ казано-то ся види, какво славянска-та система за писменно броеніе е основана само на събираніе, а римска-та има въ основѣ-тѣ си двѣ дѣйствія: събираніе и изваждане.

Недостаткъ-тъ и на двѣ-тѣ тѣя системы за броеніе, римска и славенска, а особно на пръвѣ-тѣ състои въ това, гдѣ-то доходи да ся изображавать съ твърдѣ голѣмо число знакове, и оцѣ въ това, че дѣйствія-та съ числа ставать сложны и мжчны, зачто-то нито въ единѣ-тѣ нито въ другѣ-тѣ нѣма знакъ, кой-то да отговаря на нулѣ-тѣ.